

vissa fasta eller flygtiga ämnen, som blifvit frambragta genom sublimering eller dekomposition. Förekommer sålunda mest i sammansättningar, t. ex.: Svafvelblomma, Zinkblomma, m. fl. — *b*) Säges om människans blomstrande ålder, ungdom, eller den, då hon är i sin fulla styrka, i sina bästa år. *Hon dog i sin b., i sin ålders b., i b-n af sin ålder, i ungdomens b. Hon var då ännu i b-n af sin skönhet. Han är ännu i b-n af sin ålder, i sina bästa år, i sin fulla mognad.* — *c*) Det bästa, utmärktaste, förträffligaste af någonting. *B-n af ridderskapet. Han är b-n för alla kavalierer.* — *d*) (i högre, poetisk stil) Ung, skön, älskvärd kvinna; äfv. barn. *Denna b., så skön, föll i förtid för dödens lia.*

BLOMMA, v. n. 1. 1) (om växter) Hafva sina blommor utslagna, vara i blomning. *Träden, lekojorna b. Säden b-r. Aloen har nu börjat b. — B-öm*, säges om en växt, som blommor en gång till, innan den faller bladen. — *B. út*, se *Utblomma*. — *Syn.* Blomstra. — 2) (fig.) *a*) *Vattnet b-r*, säges, då dess yta är grön af en mängd små gröngula frön och växtämnen, hvilka flutit upp ifrån botten och simma ofvanpå. — *b*) (om personer) Blomstra (bem. 2, a). — Skämtvis säges äfven om fyllhunder, att de blomma, när deras ansigte är mycket rödbrusigt.

BLOMMANDE, n. 4. Se *Blomning*, 1.

BLOMMERA, v. a. 1. Vid väfning, brodering o. s. v., pryda med figurer, som likna blommor. Förekommer mest i part. pass., brukadt som adjektiv. — *Blommerande*, n. 4.

BLOMMERAD, a. p. 2. (om väfnader, broderade tyger, o. d.) Prydd med figurer, liknande blommor. — *Syn.* Blommig.

BLOMMERING, f. 2. 1) Handlingen, då man blommerar. — 2) Sjelfva de blomliga figurerna på väfnader, tyger, o. s. v.

BLOMMIG, a. 2. 1) Som liknar en blomma. *B-a figurer.* — *Syn.* Blomformig, Blomlik. — 2) (om väfnader, tyger, o. s. v.) Prydd med blomlika figurer. — *Syn.* Blommerad. — 3) (föga brukl.) *B-gt ansigte, B-a kinder*, se *Rödblommig*.

BLOMMIGHET, f. 3. Egenskapen att vara blommig.

BLOMMIST, -i'sst, c. 1) Person, som mycket älskar blommor, är hemma i blomsterväxters skötsel, samt känner deras namn, utan att egentligen vara Botanist. — 2) Person, som förfärdigar konstgjorda blommor.

BLOMNING, f. 2. 1) Den del af lifvet hos en växt, då dess blommor äro utslagna. *Vara, stå i b. Äpelträden, buskarne stå i b.* — *Syn.* Blommande, Blomstring. — 2) (mindre brukl.) De utslagna blommorna på en växt. *Törnbuskens b. öfvergår i sägring jasmínbuskens.* — *Syn.* Blomstring. — 3) (fig.) *a*) *Vattnets tillstånd*, då det säges blomma (bem. 2, a). — *b*) Den tid af en människas lif, då hon trädur barnären och isynnerhet är i åtnjutande af helsa och skönhet. Brukas i denna bem. helst om kvinnor. *Louise är nu i sin b.* — *Syn.* Blomningstid, Blomstring, Blommande ålder, Ungdomsblomma, Blomningsdag, Blomstringsdag.

BLOMNINGSDAG, m. 2. Se *Blomstringsdag*.

BLOMNINGSPERIOD, blömm---öd, m. 3. Se *Blomningstid*.

BLOMNINGSTUND, f. 3. (fig.) Ganska kort blomstringstid.

BLOMNINGSSÄTT, n. 3. (bot.) Det sätt, hvar på blomknopparne eller de utvecklade blommorna äro fästade vid stjelken eller på blomfästet.

BLOMNINGSTID, m. 3. 1) Den tid, hvarunder en växt blommor. Brukas i denna bem. hellre än Blomstringstid. — 2) (fig.) Den tid, hvarunder en person eller sak är i sitt bästa, skönaste skick, i sitt högsta tillstånd af lycka. — *Syn.* Blomstringstid.

BLOMNYSTAN, n. 3. (bot.) Blomknippe, med helt korta grenar och mycket små, i form af ett litet nystan sammanpackade blommor.

BLOMPARTERR, blömmparrtärr, m. 3. Se *Blomsterparterr*.

BLOMPIP, m. 2. (bot.) Den nedersta, ihåliga, rör- eller pipformiga delen af en enbladig blomkrona.

BLOMPOR, blömpör, m. 3. (bot.) Ytterst fin öppning på kronbladen, som t. ex. afsöndrar honungssaft.

BLOMPOTTA, f. 1. 1) (mindre brukl.) Se *Blomkruka*. — 2) (i Cambiospelet) Ett kort, hvar på en blomkruka är afbildad.

BLOMKUNSKAP, f. 3. Se *Blomsterkunskap*.

BLOMQVAST, m. 2. 1) Se *Blombukett*. — 2) (bot.) Blomningssätt, då blomskäften sitta på ett utdraget blomfäste och utgå från olika punkter, men de nedre äro förlängda till samma höjd med de öfre.

BLOMQVIST, m. 2. Se *Blomstjolk*.

BLOMRİK, a. 2. Som har mycket blommor (om en växt, en trädgård, parterr, o. s. v.). — *Syn.* Blomsterrik.

BLOMRUSKA, f. 1. 1) En mängd utan ordning hopbundna eller sammansittande blommor. — 2) (bot.) Se *Blomvippa*.

BLOMSAMLING, f. 2. Se *Blomstersamling*.

BLOMSKAFT, n. 3. (bot.) Liten fin stjolk, hvarigenom en blomma är fästad vid det öfriga af växten.

BLOMSKÄRM, n. 3. (bot.) Benämning på de mer eller mindre bladlika delar, som sitta på blomskäftet eller i grannskapet af blommorna, samt till formen eller färgen äro olika de egentliga örtbladen. Kallas äfv. Skärmblad.

BLOMSKÖTSEL, m. 2. sing. Se *Blomsterskötsel*.

BLOMSLIDA, f. 1. (bot.) Blad, som på Gräsarter i form af en slida omgifver stjelen.

BLOMSPINDEL, m. 2. pl. — *spindlar*. (bot.) Blomstjolk, förgrenad i flera blombarande skaft. Äfv. Blomfäste.

BLOMSPIRA, f. 1. (bot.) Blomningssätt, liknande en årgrund eller aflång blomvippa, med flera blommor och styfvare, mera sammanträngda grenar.

BLOMSPRÅK, n. 3. (föga brukl.) Se *Blomsterspråk*.

BLOMSTAM, m. 2. pl. — *stammar*. Se *Stängel*.

BLOMSTER, n. 3. 1) Blommande ört. *B-stren på marken*. Brukas i sammansättningar såsom benämning på vissa växter, t. ex.: Tjårblomster, Smörblomster, m. fl. — 2) Se *Blomma* (bem. 1). — 3) Figur, afbildning, som liknar en blomma. — 4) (litter.) Prydnad i stil. *Oratoriska b.* Förekommer äfven i sammansättningen Vältalighetsblomster.

BLOMSTERALMANACK, ---näck, f. 1. Almanack, som utvisar de olika blomningstiderna för vissa växter.

BLOMSTERARTAD, a. 2. Till natur och ämne lik ett blomster.

BLOMSTERBAND, n. 3. 1) Blommor, hvilkas stjekar blifvit hopbundna i form af ett band. *B. begagnas till kransar, festoner, girlander, m. m.* (Fig.) *Hymens, kärlekens b.*, den behagliga förbindelse, som äktenskapet, kärleken med-